

De Roeping van Broeder Willem.

boven de ogen, of hij ook gewoel op de wegen ontdekte, buitengewoon gewoel van boeren of soldaten, die ook van die inval der vreemden hadden gehoord.

En voort, altoort maar naderden en vergrootten, verkleinden en verzwonden de huizen, de bomen, de kerken langs de weg.

't Was of ze op hem wachtten, of ze wisten, dat hij komen zou... Ze kwamen hem te gemoet; ze naderden..., groetten hem even met geruis van blâren, gekakel van azende kippen in het zand van de weg, het slaan van het uur op een klok van brons; — en voorbij waren ze, — wech, — achter hem wech, bedolven gestorven in een stuivende wolk van zand.

Even vóór Torhout nam hij zijn paard de teugel af en liet het zich de voeten verfrissen in een klein ondiep slootje langs de baan.

Hij zelf trad een herberg binnen, en terwijl hij er een teug *ale* dronk en haastig een stuk brood nutte, vernam hij van de boerenwaard, dat Mer Jan van Renesse al twee dagen te voren naar Kortrijk was gereden, om, aan het hoofd van zijn mannen, meestal kloeke boeren uit het land van Saeftinghe, „metten Vlamingen te striden teghen dat kwade Vrankerike.”

Toen gaf hij haastig zijn paard weer de sporen, en verder reed hij — altijd verder, tot het Torhoutse kerkje een schemerzuiltje werd en het glinsterende vaantje noch enkel als een gouden sterretje pinkelde boven de toppen van de bomen.

En de zon bereikte allengskens haar middaghoogte... Al klaarder en klageliker koerden de houtduiven in de bosjes, — lage bosjes van beuken en berken, die verspreid lagen tussen zonlichte landen, tussen graanvelden en groene, fluweelzachte weiden. Distelvinken en grasmussen piepten tussen de halmen, en zwaar, in het gouden zweeflicht van de peppels, hingen, in gouden trossen, de rijpende korenaren. En de wijde boekweitvelden met hun brooswitte bloempjes, waarover de bijtjes zo zachtjes gonsden, deinden ver-verwech over de maar even golvende heuvelen, wit, blinkend hagelwit als laken in de trillende speren van het rooswitte licht. En altijd zwenkten en bogen de wegen en de bomen; ze kronkelden en wendden zich

vóór zijn haast schemerende ogen, als maar even blinkende, geelgroene lijven van mooie groengouden slangen.

Soms kón het paard niet meer; — dan liet hij het drinken uit het fonkelende water van de beek, waar zonvonkjes sliepen tussen vochtige varens en venkel.

Dan streefde hij de lange, klam-aanvoelende manen en verschikte het stalen gebit tussen de bijna ten bloede gebeten lippen.

Ook de teugels trok hij wat lossier aan, want telkens, onder het suizelend rijden, had hij gezien, dat de brede, higgende kossem met vuurroode vlekken van bloedig schuim beplekt was.

En overal, overal, in een trilling van sneeuw-wit gloeiende hitte, lag de gouden zegen van het zomerzonlicht over de warme, witte aarde, lovertjes strooiend over de smaragd-groene golfvelden en de volle, purperen vlinderbloempjes van de klaver, die reeds bloeide voor de tweede maal.

* * *

Hier, tussen de kleine dwergeiken, met de bruinrode, satijnzachte blaadjes van het Sint Jansloof tussen het harde, oudere groen, vernauwde zich het smalle wegje, waar grote goud- of groenglanzende torren zachtjes voortkriewelden in de zon.

En in de verte, waar een vlug riviertje z'n droom van blauwe wademen weefde tussen de lage wilgen, dreven zachtwiegend witte zwanen, grote vreedzame zwanen met slanke halzen, die, pluizend met lange snebben tussen de vleugels, langzaam voortdreden met de wind.

Ijler en ijler werd nu het hout, en, als een tapijt van duizend verschillend gekleurde lapjes, strekten zich weer de akkers en de weiden van Vlaanderen uit. En, als bloedrode vlinders op een mantel van zeegroen fluweel, bloeiden te midden van oogst en klaver ontelbare klaprozen. En regelmatig bijna, om het uur ongeveer, ging nu de suizelende duizelrid van de vlakke akkers door mooie dorpen en kleine, nijvere steden. En hoe dichter hij Kortrijk naderde, hoe talrijker ook de witgepleisterde boerenhuisjes waren, waarin hij, door de verweerde groene ruitjes, beweging zag van on-